

Indenrigsministeren (Bramsen): Jeg takker den ærede Folketingsmand for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) for de Oplysninger, han nu har givet for sit Vedkommende i Anledning af de Udtalelser, jeg er fremkommen med, og især er jeg ham forbunden for hans Oplysning om, hvad den tredie Indrømmelse bestaar i. Nu ved jeg det altsaa. Den tredie Indrømmelse bestaar i, at man er indgaaet paa, at det skal blive en *Indtægtsskat* og ikke en *Formue- og Lejlighedsskat*, som Erhvervs-kommunen sætter den Mand i, der bor uden for den! Men saa længe jeg har beskæftiget mig med disse Ting, har det dog været mig fuldstændig klart, at det er en ren Umulighed for en Kommune at sætte en Mand, der bor i en anden Kommune, i Formue- og Lejlighedsskat. En Erhvervs-kommune kan kun og maa kun sætte den fremmede i Indtægtsskat. Og navnlig vil det ærede Medlem give mig Ret deri, naar man fastholder det af ham selv fremførte Eksempel, at en Mand har Erhverv i en stor Række Kommuner. Lad os sige, at han har 50 Erhvervskommuner i Landet (Modsigelse) . . . jo, det forekommer netop! Ville de nu, mine Herrer, betænke, om man kan sætte en saadan Mand i Formue- og Lejlighedsskat uden for det Sted, hvor han bor, i hans forskellige Erhvervskommuner — det vilde jo være meningsløst. Foreløbig benægter jeg Muligheden. Men holde De paa, at det kan praktisk gøres af den Grund, at hver enkelt Erhvervskommune jo kan sætte Skatten til, hvad den synes, og paa den Maade altsaa virkelig kan sætte ham i Formue- og Lejlighedsskat, maa jeg svare, at jeg er sikker paa, at vil man gøre det i 50 Kommuner ved en Mand, der har 200,000 Kr. i Indtægt om Aaret, saa vil han ogsaa komme til at betale de 200,000 Kr. allerede ved en Skatteprocent af 2! Nej, det er en praktisk Umulighed at sætte en Mand i Formue- og Lejlighedsskat uden for hans Opholdskommune. Naar det altsaa her skal betragtes endog som en stor Indrømmelse fra Kommissionens Side, at man er gaaet ind paa at sætte ham i Indkomstskat, vil jeg udtale, at det er absolut ikke nogen Indrømmelse, thi der er slet ikke nogen anden Vej at gaa end Indtægtsskat, hvis man vil have Skat i Erhvervskommunen. Desuden er det allerede indrømmet i Fjor i Ændringsforslagene til Lovforslaget om Næringsafgift, saa det er da i alt Fald ikke nogen Indrømmelse, der er afvunden Kommissionens øvrige Medlemmer af det ærede Medlem for Odense. Det er en Indrømmelse, som man for længst

har været villig til at gøre, efter at man har indset, at det var umuligt at fordre Formue- og Lejlighedsskat af en bestemt Persons Indtægt — thi det er en Modsigelse.

Det ærede Medlem for Odense (Scavenius) anmodede mig om at meddele ham, hvorledes jeg var kommen til Tallet 6,36 som den Stigning, der finder Sted efter Lovforslagets Skala. Jeg vil da bede det ærede Medlem undersøge, om følgende Tal ikke skulle vise sig rigtige. Jeg sætter, at en Skatteyder har en Indtægt af Kapital paa 10,000 Kr. Dette kan der efter Forslaget tillægges 65 pCt. Jeg forudsætter, at man tillægger denne Mand disse 65 pCt. Hans Skatteindtægt bliver derefter 16,500 og Lejlighedstillæget, som jeg altsaa for denne Mand sætter til 35 pCt., vil blive 5,775 Kr., hvorefter den Skatteindtægt, hvoraf hans Skat beregnes, bliver 22,275 Kr. Jeg tager dernæst en anden Skatteyder, som har sin Indtægt af personligt Arbejde. Jeg sætter, at han har 4,000 Kr. fra denne Kilde og ellers intet. Han faar ikke noget Tillæg efter Indtægtskildens Beskaffenhed. Overensstemmende med Reglen kan han ikke faa noget Tillæg i den Anledning, og hans Skatteindtægt er derefter 4,000 Kr. Men han kan faa et Lejlighedsfradrag af indtil 65 pCt. paa Grund af stor Familie etc. etc. Jeg sætter det til 2,600 Kr.; hans Skatteindtægt bliver derefter 1,400 Kr. Naar jeg nu sætter, at Skatteprocenten i Kommunen bliver 4, vil den første komme til at betale 891 Kr. og den sidste 56 Kr. Den ene vil komme til at betale 8,9 pCt. og den anden 1,4. 8,9 divideret med 1,4 er just 6,36. Stigningen altsaa fra 1 til 6,36. Jeg haaber, at det ærede Medlem finder denne Regnemaade ganske rigtig, det ærede Medlem nikker; vi ere altsaa enige.

Naar det ærede Medlem for Odense udtalte, at Lovgivningen i 1802 har bestemt, at til Staten skulle Landbrugsbygninger yde Hartkornsskat og andre Bygninger Bygningsafgift, vil jeg dog tage Afstand fra den Logik, som giver sig Udtryk i, at i Kommunen skulle af den Grund Landbrugs-ejendomme betale Hartkornsskat, men andre Ejendomme skulle ikke betale nogen Skat. Jeg kan i det hele ikke se, at man egentlig kan anføre den gamle Statsskattelov som Udgangspunkt for den kommunale Beskatning; men vilde man drage nogen Slutning ud af den, maatte virkelig Slutningen netop blive i Retning af den Bygningsskyld, som det ærede Medlem ikke synes om, og som jeg i og for sig heller ikke synes om. Jeg